

Das Lied von der Glocke

med to senere danske gendigtninger

samt nogle få bemærkninger.

Friedrich Schiller (1759-1805)

Das Lied von der Glocke (1799)¹

Vivos voco.

Mortuos plango.

Fulgura frango.

Fest gemauert in der Erden

Steht die Form, aus Lehm gebrannt.

Heute muß die Glocke werden,

Frisch, Gesellen, seid zur Hand.

Von der Stirne heiß

Rinnen muß der Schweiß,

F. Möhl (Ukendt)

Digtet om Klokken (1893)²

Vivos voco.

Mortuos plango.

Fulgura frango.

Fast i Jordens Hulning grunder

Formens Mur, i Leret brændt.

Svende, rask! Før Sol gaar under,

Skal vort Arbejd være endt!

Over Panden hed

Rinde maa vor Sved,

Uffe Birkedal (1852-1931)

Sangen om Klokken (1906)³

Vivos voco.

Mortuos plango.

Fulgura frango.⁴

FORMEN,⁵ brændt af Ler, dernede

Staar i Jorden muret fast.

Klokken skal i Dag staa rede!

Skynd jer, Svende, det har Hast!

Over Panden hed

Maa vel rinde Sved,

Soll das Werk den Meister loben,
Doch der Segen kommt von oben.

Skal sin Mester Værket baade,
Dog i Alt maa Himlen raade.

Før der staar et Mesterstykke
– Dog, kun Himlen skænker Lykke.

Zum Werke, das wir ernst bereiten,
Geziemt sich wohl ein ernstes Wort;
Wenn gute Reden sie begleiten,
Dann fließt die Arbeit munter fort.
So laßt uns jetzt mit Fleiß betrachten,
Was durch die schwache Kraft entspringt,
Den schlechten Mann muß man verachten,
Der nie bedacht, was er vollbringt.
Das ists ja, was den Menschen zieret,
Und dazu ward ihm der Verstand,
Daß er im innern Herzen spüret,
Was er erschafft mit seiner Hand.

Naar til et Alvorsværk vi skride,
Er Alvorsord paa rette Sted;
Thi muntert kan vort Arbejd glide,
Naar Ord og Tanker følger med.
Saa lad os nu med Flid betragte,
Hvad her vor svage Kraft formaar;
Den Daare maa man ringeagte,
Der tankeløs til Arbejd gaar.
For Mennesket er Kjendemærket,
Og dertil skabtes just hans Aand,
At inderst han fornemmer Værket,
Imens det formes af hans Haand.

Til Værket, vi med Alvor driver,
Et Alvorsord sig sømmer ret.
Naar gode Ord vi med det giver,
Da gaar vort Arbejd dobbelt let.
Saa lad os da med Flid betragte
Hvad af vor svage Kraft fremgaar.
Den Daare maa man dog foragte,
Som ej sin egen Dont forstaar.
Thi dette Mennesket just pryder,
Og derfor gaves der ham Aand,
At inderst i sin Sjæl han tyder,
Hvad han har virket med sin Haand.

Nehmet Holz vom Fichtenstamme,
Doch recht trocken laßt es sein,
Daß die eingepreßte Flamme
Schlage zu dem Schwalch hinein.
Kocht des Kupfers Brei,

Tag nu Træ af Fyrrestammer,
Dog lad Splinten være tør,
Saa de indestængte Flammer
Presse gjennem Ovnens Dør.
Kobberstrømmen syd!

Hid med Ved af Fyrrestammer!
Tørt til Gavns det være maa,
At de indestængte Flammer
Kan til Ovnens Munding naa.
Kobbergrøden hed!

Schnell das Zinn herbei,
Daß die zähe Glockenspeise
Fließe nach der rechten Weise.

Tin i Badet gyd,
Saa den sejge Klokkeføde
Kan paa rette Maade gløde.

Hurtig Tinnet ned,
At den seje Klokkeføde⁶
Kan paa rette Maade gløde!

Was in des Dammes tiefer Grube
Die Hand mit Feuers Hülfe baut,
Hoch auf des Turmes Glockenstube
Da wird es von uns zeugen laut.
Noch dauern wirs in späten Tagen
Und rühren vieler Menschen Ohr
Und wird mit dem Betrübten klagen
Und stimmen zu der Andacht Chor.
Was unten tief dem Erdensohne
Das wechselnde Verhängnis bringt,
Das schlägt an die metallne Krone,
Die es erbaulich weiterklingt.

Hvad vi i Lerets dybe Gryde
Med Ildens Hjælp vil bygge op,
Det skal som Vidne om os tyde
I fulde Slag fra Taarnets Top.
Det leve vil til sene Dage
Og kalde frem, hvad dybest bor,
Vil med den Sorgbetyngte klage
Og stemme til andægtigt Kor.
Hvad dybt hernede Skjæbnen bringer
I evig Vexlen Jordens Søn,
Det slaar mod Malmets Krans og klinger
I Gjenlyd, andagtsfuld og skjøn.

Det Værk, vi her i Stand skal bringe
Ved Hjælp af Ild i Grubens Gem,
Skal højt fra Klokkens Taarnrum klinge
Og Vidne om os bære frem,
Gentone end i sene Dage
Og røre Øret mildt og blidt,
Skal med de sorrigfulde klage,
Til Bønnens Andagt stemme tit.
Hvad dybt i Støvet Skæbnen byder
Hver jordens Søn i Vekselgang,
Fra Malmets Krone klart genlyder
Og bæres ud med Højtidsklang.

Weiße Blasen seh ich springen,
Wohl! die Massen sind im Fluß.
Laßts mit Aschensalz durchdringen,
Das befördert schnell den Guß.

Hvide Blærer ser jeg dannes!
Masserne er nu i Flod;
Naar med Askesalt den blandes,
Bliver Støbemassen god.

Hvide Bobler ser jeg dannes;
Nu er Masserne i Fart,
Askesalt deri skal blandes,
At det gaar des mere snart.

Auch von Schaume rein
Muß die Mischung sein,
Daß vom reinlichen Metalle
Rein und voll die Stimme schalle.

Ogsaa Skummets Slør
Maa vi fjærne, før
Rent Metallets Væld kan flyde,
Ren og fuld dets Stemme lyde.

Fri for Skummet maa
Malmets Blanding staa,
Thi fra purt Metal alene
Klinger Toner, fulde, rene.

Denn mit der Freude Feierklänge
Begrüßt sie das geliebte Kind
Auf seines Lebens erstem Gange,
Den es in Schlafes Arm beginnt;
Ihm ruhen noch im Zeitenschoße
Die schwarzen und die heitern Lose,
Der Mutterliebe zarte Sorgen
Bewachen seinen goldnen Morgen. –
Die Jahre fliehen pfeilgeschwind.

Thi Fryd maa i dens Toner klinge,
Naar til et Barn ved Moders Barm
Den skal sin første Hilsen bringe,
Før det er vakt af Søvnens Arm.
Ham venter, skjult i Fremtids Taager,
De mørke og de lyse Tider;
Dog Moderkjærligheden vaager,
Mens end den gyldne Morgen lider —
Og hastig Tiden fremad skrider.

Ja, med sin glade Røst den nynner
Det elskte Barn en Hilsen øm,
Naar det sit Levnedsløb begynder,
Trygt hvilende i Blund og Drøm.
I Tidens Skød sig endnu dølger
Den Fryd og Ve, som siden følger.
Mildt skærmer Moderkærligheden
Det gyldne Morgengry med Freden
– Og pilsnart flyder Tidens Strøm.

Vom Mädchen reißt sich stolz der Knabe,
Er stürmt ins Leben wild hinaus,
Durchmißt die Welt am Wanderstabe.
Fremd kehrt er heim ins Vaterhaus,
Und herrlich, in der Jugend Prangen,
Wie ein Gebild aus Himmelshöhn,

Fra Pigen frejdig Drengen skilles
Og stormer vildt i Livet frem,
Han dybt i Verdens Tummel hildes
Og vender fremmed til sit Hjem.
Og som en Skabning fra det Høje,
Saa skær som Dug paa Græssets Straa,

Fra Ammen Drengen stolt sig river,
Han stormer vildt i Livet hen,
Paa Vandring vidt han sig begiver,
Og vender fremmed hjem igen.
Da møder Ungersvendens Øje
En jomfru i den fejre Vaar,

Mit züchtigen, verschämten Wangen
Sieht er die Jungfrau vor sich stehn.
Da faßt ein namenloses Sehnen
Des Jünglings Herz, er irrt allein,
Aus seinen Augen brechen Tränen,
Er flieht der Brüder wilden Reihn.
Errötend folgt er ihren Spuren
Und ist von ihrem Gruß beglückt,
Das Schönste sucht er auf den Fluren,
Womit er seine Liebe schmückt.

O! zarte Sehnsucht, süßes Hoffen,
Der ersten Liebe goldne Zeit,
Das Auge sieht den Himmel offen,
Es schwelgt das Herz in Seligkeit.
O! daß sie ewig grünen bliebe,
Die schöne Zeit der jungen Liebe!

Wie sich schon die Pfeifen bräunen!
Dieses Stäbchen tauch ich ein,
Sehn wirs überglast erscheinen,

Med tugtig Rødme, sænket Øje,
Han ser en Jomfru for sig staa.
Da flakker Ynglingen alene
Med navnløs Længsel i sin Barm;
Fra Øjet strømmer Taarer rene,
Han flyer de Andres vilde Larm.
Hans Kinder gløder, naar hun kommer,
Han følger tro i hendes Fjed;
De skønneste af Engens Blommer
Han søger til sin Kjærlighed.

O ømme Længsel, søde Haaben,
Den første Elskovs gyldne Vaar,
For Øjet straalder Himlen aaben,
I salig Bæven Hjærtet slaar;
O kunde hele Livet strømme
Som Elskovs første, lyse Drømme!

Se paa Røret brune Pletter!
Denne Stav jeg dukker ned,
Naar paa den sig Malmet sætter,

Hun som et Syn fra Himlens Høje
Med yndig Rødmen for ham staa.
Da griber ham en navnløs Længsel,
Til Ensomhedens Skjul han ty'r,
Og Taaren sprænger Øjets Fængsel,
De kaade Brødrers Flok han sky'r.
Med Blus paa Kind han følger hende,
Og naar hun hilser, hvilken Lyst!
Hver dejlig Blomst, som han kan finde,
Han fæster paa den elsktes Bryst.

Du ømme Attraa, søde Haaben,
Den første Elskovs gyldne Dag,
Da Øjet skuer Himlen aaben
Og saligt banker Hjertets Slag.
O, at den evigt kunde gløde,
Den unge Elskovs Morgenrøde!

Piberne jeg alt ser mørkne,
Denne Stok jeg dypper i!
Ser jeg Overtrækket størkne

Wirds zum Gusse zeitig sein.
Jetzt, Gesellen, frisch!
Prüft mir das Gemisch,
Ob das Spröde mit dem Weichen
Sich vereint zum guten Zeichen.

Er til Støbning Alt bered.
Hurtig, Svende, hid!
Prøv, om det er Tid,
Om det Haarde og det Bløde
Enigt vil hinanden møde.

Støbningen begynde vi.
Rask, I Svende dér,
Prøv den Blanding her!
Godt er Varslet, naar det haarde
Med det bløde ét vil vorde.

Denn wo das Strenge mit dem Zarten,
Wo Starkes sich und Mildes paarten,
Da gibt es einen guten Klang.
Drum prüfe, wer sich ewig bindet,
Ob sich das Herz zum Herzen findet!
Der Wahn ist kurz, die Reu ist lang.
Lieblich in der Bräute Locken
Spielt der jungfräuliche Kranz,
Wenn die hellen Kirchenglocken
Laden zu des Festes Glanz.
Ach! des Lebens schönste Feier
Endigt auch den Lebensmai,
Mit dem Gürtel, mit dem Schleier
Reißt der schöne Wahn entzwei.

Thi staar det Strænge hos det Blide,
Det Stærke ved det Mildes Side,
Da giver det en lødige Klang.
Prøv derfor, hvo sig evig binder,
Om Hjærte Vej til Hjærte finder!
Kun kort er Drømmen, Angren lang.
Liflig i de lyse Lokker
Spiller Brudens Jomfrukrans,
Naar de klare Kirkeklokker
Byde ind til festlig Glans.
Ak! den største Dag af alle
Ender ogsaa Livets Vaar;
Slør og Bælte brydes, falde,
Og den skjøne Drøm forgaar.

Thi hvor det stærke og det bløde,
Hvor Magt og Mildhed holder Møde,
Der giver det en liflig Klang.
Prøv da, før du er evigt bunden,
Om Hjerte og har Hjerte funden
– En Rus er kort, men Ang'ren lang.
Yndigt mellem Brudens Lokker
Smiler Myrtens jomfrukrans,
Og de muntre Kirkeklokker
Byder ind til Festens Glans.
Ak! hin Livets Fest, den rige,
Ender ogsaa Livets Vaar,
Thi med Krans og Slør tillige
Brat den skønne Drøm forgaar.

Die Leidenschaft flieht!	Er Lidenskab slukt,	Thi Elskov henfarer,
Die Liebe muß bleiben,	Maa Kjærlighed blive,	Men Kærlighed varer,
Die Blume verblüht,	Den blussende Frugt	Blomsten maa tabes
Die Frucht muß treiben.	Maa Blomsteret give.	Før Frugten kan skabes.
Der Mann muß hinaus	Men Manden maa bort	Manden maa ud
Ins feindliche Leben,	Til fremmede Vange,	Sin Livskamp at stride,
Muß wirken und streben	Maa samle og sanke	Maa slæbe og slide,
[tilføjet vers]	[tilføjet vers]	[tilføjet vers]
Und pflanzen und schaffen,	Med Virken og Tanke,	Arbejde og kæmpe
Erlisten, erraffen,	Og gribe og fange	Med Vold og med Læmpe,
Muß wetten und wagen,	Og vove og vinde,	I Væddestrid bygge
Das Glück zu erjagen.	Sin Lykke at finde.	Med Kækhed sin Lykke.
Da strömet herbei die unendliche Gabe,	Da strømmer det ind ad de aabnede Veje,	Da strømmer der Rigdom ad Tusene Veje,
Es füllt sich der Speicher mit köstlicher Habe,	Og Laderne fyldes med kosteligt Eje,	Hans Forraadshus fyldes med kosteligt Eje,
Die Räume wachsen, es dehnt sich das Haus.	Og Huset bugner og voxer sig stort.	Og Huset vokser, dets Rum bliver fler.
Und drinnen waltet	Og inde hersker	Og derinde færdes
Die züchtige Hausfrau,	Den tugtige Hustru,	[vers mangler]
Die Mutter der Kinder,	Den kjærlige Moder.	Hans Børnefloks Moder,
Und herrschet weise	Sit Hus hun hygger	I Hjemmet hun raader,
Im häuslichen Kreise,	Og Velstanden smykker,	Saa alle det baader,
Und lehret die Mädchen	Hun Døtrene lærer	Hun Pigerne lærer
Und wehret den Knaben,	Og skjætter om Drengen,	Og Drengene aver,
Und reget ohn Ende	Og Nytte hun vender	De flittige Hænder

Die fleißigen Hände,	Af flittige Hænder,	Ej Ledighed kender.
Und mehr den Gewinn	Og øger i Ro	Forstandig og tro
Mit ordnendem Sinn.	Det svulmende Bo.	Hun øger sit Bo.
Und füllet mit Schätzen die duftenden Laden,	I duftende Gjemmer hun Skattene breder,	I duftende Skuffer hun Skattene lægger,
Und dreht um die schnurrende Spindel den Faden,	Og Traaden hun vinder, og Rokken hun træder,	Om Tenen, den snurrende, Traaden hun trækker,
Und sammelt im reinlich geglätteten Schrein	Og samler i renligt udglattede Skrin	Og samler i pæne og bonede Skrin
Die schimmernde Wolle, den schneeigten Lein,	Den skinnende Uld, det snehvide Lin,	Den skinnende Uld og det snehvide Lin,
Und füget zum Guten den Glanz und den Schimmer,	Og Rigdommen Glansen og Skæret hun giver	Og pudset og blankt lader al Ting hun smile
Und ruhet nimmer.	Med rastløs Iver.	Og vil ej hvile.
Und der Vater mit frohem Blick	Og med Glæde i mandigt Bryst,	Faderen da med muntert Blik
Von des Hauses weitschauendem Giebel	Højt fra Husets vidtskuende Gavle	Hist fra den vidt henskuende Husgavl
Überzählet sein blühend Glück,	Tæller Manden sin rige Høst,	Mønstrer de blomstrende Kaar, han fik:
Siehet der Pfoften ragende Bäume	Ser paa Længens ragende Tømmer,	Porten, som højt paa Stolperne hænger,
Und der Scheunen gefüllte Räume	Ser, hvor Ladernes Rigdom strømmer,	Laden med alle de fyldte Stænger,
Und die Speicher, vom Segen gebogen,	Og de bugnende Lofters Fylde,	Loftet, som bugner af alskens Varer,
Und des Kornes bewegte Wogen,	Jord, som bølgende Ax forgylde;	Kornet, hvorover et Vindpust farer.
Rühmt sich mit stolzem Mund:	Stolt lyder fra hans Mund:	Stolt taler da hans Mund:
Fest, wie der Erde Grund,	Fast, som selv Jordens Grund,	Fæstet som Jordens Grund,
Gegen des Unglücks Macht	Mod al Ulykkes Magt	Trodsende Vanhelds Magt
Steht mir des Hauses Pracht!	Knejser min Rigdoms Pragt!	Stander mit Huses Pragt.

Doch mit des Geschickes Mächten
Ist kein ewger Bund zu flechten,
Und das Unglück schreitet schnell.

Dog en Pagt med Skjæbnens Vælde
Kun en stakket Stund kan gjælde,
Og Ulykken skrider rask.

– Dog, paa Skæbnens Magter bygge
Ingen tør en varig Lykke.
Modgangstimen haster frem.

Wohl! Nun kann der Guß beginnen,
Schön gezacket ist der Bruch.
Doch, bevor wirs lassen rinnen,
Betet einen frommen Spruch!
    Stoßt den Zapfen aus!
    Gott bewahr das Haus.
Rauchend in des Henkels Bogen
Schießts mit feuerbraunen Wogen.

Vel! til Støbning Alt er rede,
Smukt i Takker Bruddet staar;
Dog en Bøn vi fromt vil bede,
Før vi Hul i Væggen slaar.
    Stød da Tappen ud!
    Huset skærme Gud!
Rygende, i fulde Buer,
Skyder Malmets brune Luer.

Nu begynder vi at støbe, –
Se den Brudrand kun, hvor skøn!
Dog, før Massen ned skal løbe,
Vil vi bede fromt en Bøn.
    Tappene stød ud!
    Sign du Huset, Gud!
Rygende i Ringens Bue
Staar den brune Strøm i Lue.

Wohltätig ist des Feuers Macht,
Wenn sie der Mensch bezähmt, bewacht,
Und was er bildet, was er schafft,
Das dankt er dieser Himmelskraft,
Doch furchtbar wird die Himmelskraft,
Wenn sie der Fessel sich entrafft,
Einhertritt auf der eignen Spur

For Mennesket er Ildens Magt
En himmelsk Kraft, ham underlagt,
Og alt, hvad han til Liv har vakt,
Det skylder han dens stærke Magt.
Dog skrækkelig er Ildens Haand,
Naar den har brudt de stærke Baand
Og stormer ud fra snævre Bur,

Velgørende er Ildens Magt,
Naar Mennesket staar klog paa Vagt.
Den Himmelmagt alene han
For al sin Idræt takke kan.
Men rædsom er den Himmelmagt,
Naar den kun følger egen Agt,
Og bryder fra sit Fangebur

Die freie Tochter der Natur.	En Datter af den fri Natur.	Som Datter af den fri Natur.
Wehe, wenn sie losgelassen	Ve, naar hun i Vildhed lader	Ve, naar Fængslet den forlader,
Wachsend ohne Widerstand	Voldsomt vælte Ildens Blod,	Vokser grænseløs og vild;
Durch die volkbelebten Gassen	Gjennem folkefyldte Gader	Gennem folkerige Gader
Wälzt den ungeheuren Brand!	Stormer frem den grumme Flod!	Vælter den uhyre Ild.
Denn die Elemente hassen	Thi Naturens Kræfter hader,	Elementet al Tid hader,
Das Gebild der Menschenhand.	Hvad ved Mennesker opstod.	Menneskenes Gerning snild.
Aus der Wolke	Ud fra Skyen	Ned fra Skyen
Quillt der Segen,	Regnen bryder,	Falder Regnen,
Strömt der Regen,	Rigdom flyder;	Kvæger Egnen;
Aus der Wolke, ohne Wahl,	Uden Maal, fra Himlens Bryn,	Ned fra Skyen slaar med Harm
Zuckt der Strahl!	Skyder Lyn.	Lynets Arm.
Hört ihrs wimmern hoch vom Turm?	Hør fra Taarnet drøner ud	Hør, hvor det jamrer fra Taarnet forskræmt
Das ist Sturm!	Farens Bud!	Klemt i Klemt!
Rot wie Blut	Blodig rød	Blodigrød
Ist der Himmel,	Himlen truer,	Luer Himlen.
Das ist nicht des Tages Glut!	Det er ikke Dagens Glød!	Det er ikke Dagens Glød.
Welch Getümmel	Se, det luer	Støj og Stimmel
Straßen auf!	Gaden ned!	Ad Gaden op.
Dampf wallt auf!	Flammehed	Røg slaar ud!
Flackernd steigt die Feuersäule,	Røgen over Alt sig lægger,	Flammesøjlen stormsart strækker
Durch der Straße lange Zeile	Gjennem Gaders lange Rækker	Sig langs hele Gaderækker

Wächst es fort mit Windeseile,
Kochend wie aus Ofens Rachen
Glühn die Lüfte, Balken krachen,
Pfoften stürzen, Fenster klirren,
Kinder jammern, Mütter irren,
Tiere wimmern
Unter Trümmern,
Alles rennet, rettet, flüchtet,
Taghell ist die Nacht gelichtet,
Durch der Hände lange Kette
Um die Wette
Fliegt der Eimer, hoch im Bogen
Sprützen Quellen, Wasserwogen.
Heulend kommt der Sturm geflogen,
Der die Flamme brausend sucht.
Prasselnd in die dürre Frucht
Fällt sie, in des Speichers Räume,
In der Sparren dürre Bäume,
Und als wollte sie im Wehen
Mit sich fort der Erde Wucht
Reißen, in gewaltger Flucht,
Wächst sie in des Himmels Höhen
Rießengroß!

Ilden sine Arme strækker;
Kogende, som Ovnens Indre,
Luften gløder, Ruder splintre,
Stolper styrte, Bjælker brage,
Smaabørn skrige, Mødre klage,
Kvæget stønner,
Brølet dønner
Tungt fra Stalden; Alt er Jammer,
Lys som Dagen Natten flammer;
Gjennem raske Hænders Skarer
Spanden farer;
Bølger kastes højt i Buer
Ind i Brandens Hav af Luer.
Stormens vilde Hylen truer,
Rasende dens Vinger slaa
Flammen mod det tørre Straa,
Knitrende sit Rov den rammer
I det fyldte Forraadskammer;
Og som vilde Ild og Lyn
I en Hvirvel, himmelstor,
Rive bort den hele Jord,
Taarner Flammen sig mod Skyen
Kæmpestærk!

Og med Gnister dem bedækker.
Som ved Ovnens Munding dirrer
Luften glohed, Ruder klirrer,
Bjælker knager, | Stolper brager,⁷
Mødre leder, Smaabørn klager,
Taget skrider, –
Haard er Døden, | Kvæget lider.⁷
Al Ting flygter, redder, render,
Natten klart som Dagen brænder.
Travle Hænder | I den lange⁷
Række kappes om at fange
Spanden. Vandets tykke Buer
Højt i Luften nu man skuer.
Stormen kommer, Ildens Luer
Hidses frem til vældig Flugt.
Flammen i den tørre Frugt
Hvæser, og hvor Kornet ligger
Loftets Sparværk graadigt slikker,
Og som den, mens frem den suser,
Vilde rive Jorden med
Vældig paa sin Fart af Sted,
Op mod Himlens Hvælv den bruser
Kæmpestærk!

Hoffnungslos	Alt sit Værk	Og sit Værk Mennesket ser haabløs ødes, ⁷
Weicht der Mensch der Götterstärke,	Mennesket i Flamme skuer	Mens han til Beundring nødes
Müßig sieht er seine Werke	Uden Modstand, og han gruer	For den stærke Guddoms magt,
Und bewundernd untergehen.	Ved det underfulde Syn.	Der hans Velfærd har i Aske lagt!
Leergebrannt	Kun en Tomt	Kun et Tomt
Ist die Stätte,	Staar tilbage,	Er tilbage,
Wilder Stürme rauhes Bette,	Hvor de vilde Storme jage.	Hjem for barske Vindes Klage.
In den öden Fensterhöhlen	Gru i mørke Vindushuler	Gennem tomme Vindushuler,
Wohnt das Grauen,	Tager Bolig,	Rædslens Bolig,
Und des Himmels Wolken schauen	Og fra Himlen skuer rolig	Himlens Hvælving, høj og rolig,
Hoch hinein.	Skyen ind.	Skuer ind.

Einen Blick	End et Blik	Kun et Blik
Nach dem Grabe	Tavst tilbage	Til Afsked med, hvad der forgik,
Seiner Habe	Uden Klage	[vers mangler]
Sendet noch der Mensch zurück –	Mod den Grav, hans Rigdom fik —	[vers mangler]
Greift fröhlich dann zum Wanderstabe,	Og frejdig Manden bort maa drage;	Og Manden frejdig bort kan drage.
Was Feuers Wut ihm auch geraubt,	Hvad end for Ildens Rasen faldt,	Hvad Ilden grumt ham røved end,

Ein süßer Trost ist ihm geblieben,	Den bedste Trøst han kan bevare:	Én Trøst ham mer end al Ting gælder:
Er zählt die Häupter seiner Lieben,	Han tæller sine Kjæres Skare,	De kæres Hovedet han tæller –

Und sieh! ihm fehlt kein teures Haupt.

Og se! dem alle har han talt.

Dem alle finder han igen! –

In die Erd ists aufgenommen,
 Glücklich ist die Form gefüllt,
 Wirds auch schön zutage kommen,
 Daß es Fleiß und Kunst vergilt?
     Wenn der Guß mißlang?
     Wenn die Form zersprang?
 Ach! vielleicht, indem wir hoffen,
 Hat uns Unheil schon getroffen.

Under Jord i Formens Bue
 Hviler Støbemassens Flod;
 Naar vi atter Værket skue,
 Er mon da vor Støbning god?
     Traf et Uheld nu?
     Gik vor Form itu!
 Ak, maaske, mens Haab vi nære,
 Spildt kan al vor Møje være.

– Dybt i Jorden det forvares,
 Lykkelig blev Formen fyldt.
 Vil og smukt det aabenbares?
 Blive skønt og fint forgyldt?
     Sæt et Uheld sker!
     Brud paa Formens Ler?
 Ak! hvem véd, hvad der kan hænde,
 Før vort Værk er bragt til Ende!

Dem dunkeln Schoß der heiligen Erde
 Vertrauen wir der Hände Tat,
 Vertraut der Sämman seine Saat
 Und hofft, daß sie entkeimen werde
 Zum Segen, nach des Himmels Rat.
 Noch köstlicheren Samen bergen
 Wir traurend in der Erde Schoß
 Und hoffen, daß er aus den Särgen
 Erblühen soll zu schönern Los.
     Von dem Dome,

Til Jordens dunkle Skjød vi bringe
 Med Tryghed vore Hænders Daad,
 Og tryg sin Sæd har Bonden saet
 I Haabet, at hans Gjærning ringe
 Velsignes, efter Himlens Raad.
 End kosteligre Sæd med Taare
 Vi skjule dybt i Gravens Gjem
 Og haabe, at fra Dødens Baare
 Et Liv vil herligt blomstre frem.
     Tungt fra Taarnet

Til Jordens helligdunkle Dække
 Vi vore Hænders Værk betro,
 Som Sædemanden Sæden fro,
 I Haab, at Himlen vil det vække,
 At det maa rigt og frodigt gro.
 En Sæd, end dyrere, med Taarer
 I Muldet lægge vi i Løn,
 Og haaber, den af sorte Baarer
 Vil spire frem, kun mere skøn.
     Hist fra Kirken

Schwer und bang,
Tönt die Glocke
Grabgesang.
Ernst begleiten ihre Trauerschläge
Einen Wandrer auf dem letzten Wege.

Klokkens Klang
Ringer langsomt
Gravens Sang.
Alvorsfuldt dens Sørgeslag ledsage
Den, som nu sin sidste Vej skal drage.

Dump og lang
Lyder Klokkens
Dødningsang.
Alvorsfuldt dens Sørgerøst ledsager
Én, som ad den sidste Vej bortdrager.

Ach! die Gattin ists, die teure,
Ach! es ist die treue Mutter,
Die der schwarze Fürst der Schatten
Wegführt aus dem Arm des Gatten,
Aus der zarten Kinder Schar,
Die sie blühend ihm gebar,
Die sie an der treuen Brust
Wachsen sah mit Mutterlust –

Ak! det er den elskte Hustru,
Ak! den dyrebare Moder,
Som de mørke Skyggers Vælde
Rev fra hendes Ægtefælle,
Fra de stakkels spæde Smaa,
Som ved hendes Hjærte laa,
Som hun ved sit varme Bryst
Voxe saa med Moderlyst.

Ak! det er den dyre Hustru,
Ak! det er den ømme Moder,
Som den sorte Drot for Skygger
Af en Husbonds Arme rykker,
Fra den Børneskare, hun
Gav ham, blomstrende og sund,
Som hun ved sit milde Bryst
Vokse saa med Moderlyst.

Ach! des Hauses zarte Bande
Sind gelöst auf immerdar,
Denn sie wohnt im Schattenlande,
Die des Hauses Mutter war,
Denn es fehlt ihr treues Walten,
Ihre Sorge wacht nicht mehr,

Ak! for evig sønderbrødes
Alle Baand, der Hjemmet bar,
Thi med kolde Skygger mødes
Hun, som Husets Moder var.
Hun, som trofast røgted Hjemmet
Med sin ømme Kjærlighed;

Husets Baand, det dyrebare,
Ak! for evigt brast itu.
Ned til Skyggelandet fare
Maatte Husets Moder nu.
Hvor hun færdedes i Hjemmet,
Styred alt med Omhu tro,

An verwaister Stätte schalten
Wird die Fremde, liebeleer.

Ak, nu byder koldt en Fremmed
Paa det moderløse Sted.

Vil en ligegyldig fremmed
Skalte med det tomme Bo!

Bis die Glocke sich verkühlet,
Laßt die strenge Arbeit ruhn,
Wie im Laub der Vogel spielet,
Mag sich jeder gütlich tun.
    Winkt der Sterne Licht,
    Ledig aller Pflicht
Hört der Pursch die Vesper schlagen,
Meister muß sich immer plagen.

Langsomt atter køles Klokken,
Alt imens vi Hvile faa;
Som i Skoven Fugleflokken
Kan nu vi til Ro os slaa.
    Er først Dag forbi,
    Har jo Svenden fri,
Men, om Vesperklokken lyder,
Mester dog sit Hoved bryder.

Indtil Klokken kold kan blive
Hvile vi fra vort Besvær.
Som en Fugl i Løvet give
Sig lidt Frihed nu enhver.
    Naar ved Stjerneskin
    Vesper ringes ind,
Svenden kan sig Frihed tage, –
Mesteren har al Tid Plage.

Munter fördert seine Schritte
Fern im wilden Forst der Wandrer
Nach der lieben Heimathütte.
Blökend ziehen
Heim die Schafe,
Und der Rinder
Breitgestirnte, glatte Scharen
Kommen brüllend,
Die gewohnten Ställe füllend.

Gjennem fjærne Skove iler
Frejdig fremad Vandringsmanden
Mod det Sted, hvor Hytten hviler.
Faarene i⁸
Aftnen bræge,
Og med Brølen
Oxer med de brede Pander
Langsomt drage
Til den vante Stald tilbage.

Muntert Vandringsmanden skrider
Gennem Skovens dunkle Tykning.
Mod det elskte Hjem det lider.
Faarene gaar⁸
hjem med Brægen.
Kvægets trinde
Pandebrede Hjorder brøler
Lystigt alle,
Søgende de kendte Stalde.

Schwer herein	Svær og tung	Vognen tungt
Schwankt der Wagen,	Vognen gynger,	og kornbelæsset ⁸
Kornbeladen,	Kornet tynger,	Ruller ind
Bunt von Farben	Neget blinker,	Med den grønne
Auf den Garben	Broget vinker	Brogets kønne
Liegt der Kranz,	Blomsters Krans,	Høstens Krans,
Und das junge Volk der Schnitter	Og de unge Høstfolk ile	Og de unge Høstfolk iler
Fliegt zum Tanz.	Fro til Dans.	Rask til Dans.
Markt und Straße werden stiller,	Stille hviler Torv og Gade;	Tavse ligger Torv og Gader,
Um des Lichts gesellige Flamme	Lysets hyggelige Flamme	Og om Lysets gæstfri, klare
Sammeln sich die Hausbewohner,	Samler Husets Folk i Kvelden,	Lue Husets Folk forsamles.
Und das Stadttor schließt sich knarrend.	Og med Bragen Porten lukkes.	Byens Port med Bulder lukkes.
Schwarz bedeckt	Mørke dækker	Mørket dækker
Sich die Erde,	Over Jorden;	Hele Jorden,
Doch den sichern Bürger schreckt	Ej den Trygge dog forskrækker	Men den trygge Borger frygter
Nicht die Nacht,	Mørkets Magt,	Ej dets Magt,
Die den Bösen gräßlich wecket,	Som med Gru den Slette vækker;	Som i Angst de slette vækker, –
Denn das Auge des Gesetzes wacht.	Thi de stærke Love staa paa Vagt.	Lovens Øje holder trofast Vagt.
Heilge Ordnung, segenreiche	Hulde Orden, signet rige,	Hellige Orden! naaderige
Himmelstochter, die das Gleiche	Himmelbaarne, som det Lige	Himlens Datter, som det Lige
Frei und leicht und freudig bindet,	Let i Samfunds Dragt har bundet,	Til det Lige frit har bundet,

Die der Städte Bau gegründet,
Die herein von den Gefilden
Rief den ungeselligen Wilden,
Eintrat in der Menschen Hütten,
Sie gewöhnt zu sanften Sitten
Und das teuerste der Bande
Wob, den Trieb zum Vaterlande!

Som har stolte Stæder grundet,
Som fra Steppens øde Stille
Kaldte bort den ensomt Vilde,
Og til Menneskenes Hytter
Blide Sæders Rigdom knytter;
Dyrest dog blandt Baand, du danned,
Kjærlighed til Fædrelandet!

Du, som Stæderne har grundet
Og fra Ødemarken stille
Vinked hid den barske Vilde,
Gæsted Mennesket i Hjemmet
Og hans grumme Sæder tæmmed,
Bandt et Baand som intet andet,
Kærlighed til Fædrelandet!

Tausend fleißge Hände regen,
Helfen sich in munterm Bund,
Und in feurigem Bewegen
Werden alle Kräfte kund.
Meister rührt sich und Geselle
In der Freiheit heiligem Schutz.
Jeder freut sich seiner Stelle,
Bietet dem Verächter Trutz.
Arbeit ist des Bürgers Zierde,
Segen ist der Mühe Preis,
Ehrt den König seine Würde,
Ehret *uns* der Hände Fleiß.

Tusind travle Hænder røres,
Hjælpes ad med ivrig Id;
I det store Værksted føres
Hver en Kraft til virksom Flid.
Alle virke, Mestre, Svende,
Hellig Frihed holder Vagt;
Hver sin Stilling tør bekjende,
Byder Trods mod dum Foragt.
Arbejd Borgerstanden smykker,
Velstand lønner Sved og Slid,
Paa sin Højhed Kongen bygger,
Vi paa vore Hænders Flid.

Tusen travle Hænder farer,
Hjælpes ad i munter Pagt,
Og ustanset aabenbarer
Alle Kræfter deres Magt.
Svenden som sin Mester nyder
Friheds høje Varetægt,
Paa sin Plads enhver sig fryder,
Trodser hver Foragter kækt.
Arbejd er en Borgers Krone,
Velstand Løn for virksom Id. –
Ærer Kongen paa hans Trone,
Os for vore Hænders Flid!

Holder Friede,
Süße Eintracht,
Weilet, weilet
Freundlich über dieser Stadt!
Möge nie der Tag erscheinen,
Wo des rauhen Krieges Horden
Dieses stille Tal durchtoben,
Wo der Himmel,
Den des Abends sanfte Röte
Lieblich malt,
Von der Dörfer, von der Städte
Wildem Brande schrecklich strahlt!

Fred, du hulde,
Lykkens Kilde,
Bred din Vinge
Venligt over denne Stad!
Maatte aldrig Dagen komme,
Da de vilde Krigens Horder
Rase gjennem disse Dale;
Da paa Himlen,
Hvor den milde Aftenrøde
Lifligt ler,
Gjenskins vilde Luer gløde,
Krigens rædselsfulde Skær.

Fred, du søde,
Brodersamfund,
Dvæl, o dvæl kun
Kærligt over denne By!
Gid den Dag maa aldrig komme,
Da de vilde Krigens Horder
Denne stille Dal skal hæрге,
Og da Himlen,
Hvor den blide Aftenrøde
Staar paa Sky,
Af en rædsom Brand skal gløde,
Som fortærer Land og By!

Nun zerbrecht mir das Gebäude,
Seine Absicht hats erfüllt,
Daß sich Herz und Auge weide
An dem wohlgelungnen Bild.
Schwingt den Hammer, schwingt,
Bis der Mantel springt,
Wenn die Glock soll auferstehen,
Muß die Form in Stücken gehen.

Nu kan Formens Bygning brydes,
Ej dens Hjælp behøves mer;
Lad da Sjæl og Øje frydes,
Naar vort Værk vi fuldendt ser.
Sving med Hamren, slaa!
Kappen sprænges maa.
Skal til Liv vi Klokken kalde,
Da maa Formens Hylster falde.

Ovnen nu I sønderbryde!
Den har tjent sin Hensigt vel,
At det skønne Værk kan fryde
Vore Øjne og vor Sjæl.
Slaa med Hamren, slaa!
Kappen springe maa.
Klokken kommer først for Dagen,
Naar dens Form er sønderslagen.

Der Meister kann die Form zerbrechen
 Mit weiser Hand, zur rechten Zeit,
 Doch wehe, wenn in Flammenbächen
 Das glühnde Erz sich selbst befreit!
 Blindwütend mit des Donners Krachen
 Zersprengt es das geborstne Haus,
 Und wie aus offnem Höllenrachen
 Speit es Verderben zündend aus;
 Wo rohe Kräfte sinnlos walten,
 Da kann sich kein Gebild gestalten,
 Wenn sich die Völker selbst befreien,
 Da kann die Wohlfahrt nicht gedeihn.

Weh, wenn sich in dem Schoß der Städte
 Der Feuerzunder still gehäuft,
 Das Volk, zerreißend seine Kette,
 Zur Eigenhilfe schrecklich greift!
 Da zerret an der Glocke Strängen
 Der Aufruhr, daß sie heulend schallt
 Und, nur geweiht zu Friedensklängen,
 Die Losung anstimmt zur Gewalt.

En Mester bryder Formens Dække
 Til rette Tid, med kyndig Haand;
 Men ve, naar Malmets Flammebække
 Sig selv befri fra Formens Baand!
 Blindt rasende dets Ildstrøm bryder
 Med Torden gjennem Væggens Brud,
 Som aabne Helvedssvælg det syder
 Og spyer Fordærv og Flammer ud.
 Hvor raa og blinde Kræfter mødes,
 Der intet Værk til Live fødes.
 Vil Folket selv til Frihed tvinge,
 Da kan det aldrig Lykke bringe.

Ve, naar det mørke Tønder fænger,
 Der hober sig i Stadens Skjød,
 Og Folket selv sin Lænke sprænger
 Og spreder hæslig Vold og Død.
 De vilde Oprørsstorme klemte
 Med hæse Hyl i Malmets Røst,
 Og Toner, før til Freden stemte,
 Maa føre an i blodig Dyst.

Frihed og Lighed! højt det lyder,

Kun Mest'ren Formen sønderbryder
 Betids og med forstandig Haand.
 Men ve! naar Flammestrømme syder,
 Og Malmet kaster sine Baand!
 Blindt rasende med Tordenbulder
 Sit sprængte Hus det splitter brat,
 Udspyr Fordærv, hvorhen det ruller,
 Som Helveds Hule var opladt.
 Hvor vilde Kræfter planløst storme,
 Dér kan sig intet varigt forme.
 Naar Folkene sig selv befri
 Er deres Lykke snart forbi.

Ve, naar i Byens Skød der bliver
 Et Brændstof hobet, Lag paa Lag,
 Og Folket Lænken sønderriver,
 Og voldsomt fremmer selv sin Sag.
 Oprøret vildt i Rebet trækker,
 Og hylende det klinger ned.
 Til Mord og Selvtægt Klokken vækker
 Med Toner, skabte kun til Fred.

Freiheit und Gleichheit! hört man schallen,
 Der ruhge Bürger greift zur Wehr,
 Die Straßen füllen sich, die Hallen,
 Und Würgerbanden ziehn umher,
 Da werden Weiber zu Hyänen
 Und treiben mit Entsetzen Scherz,
 Noch zuckend, mit des Panthers Zähnen,
 Zerreißen sie des Feindes Herz.
 Nichts Heiliges ist mehr, es lösen
 Sich alle Bande frommer Scheu,
 Der Gute räumt den Platz dem Bösen,
 Und alle Laster walten frei.
 Gefährlich ists, den Leu zu wecken,
 Verderblich ist des Tigers Zahn,
 Jedoch der schrecklichste der Schrecken,
 Das ist der Mensch in seinem Wahn.
 Weh denen, die dem Ewigblinden
 Des Lichtes Himmelsfackel leihn!
 Sie strahlt ihm nicht, sie kann nur zünden
 Und äschert Städt und Länder ein.

Freude hat mir Gott gegeben!

Til Vaaben griber én og hver,
 Og gjennem Gader, Haller bryder
 De vilde Banders Morderhær.
 Da Kvinder til Hyæner blive
 Og finde kun i Rædsel Lyst;
 Med Panthertænder sønderrive
 De Hjærtet i den Faldnes Bryst.
 Hvert Baand, som Fromheds Blu har flettet,
 Er løst, og Lasten hærjer fri;
 Det Hellige har Skjændsler plettet
 Ved blinde Daarers Raseri.
 Grufuld er Løvebrølets Torden,
 Fordærvelig er Tigrens Tand,
 Dog Rædslers Rædsel over Jordan
 Er Mennesket i Vanvids Brand.
 Ve dem, der gav i Blindes Hænder
 Den lyse Himmelfakkels Blus!
 Den straaler ej for ham, den tænder
 Og lægger Stad og Land i Grus.

Fryd mig Himlens Gud tilmaaler!

Se, hvor stjerneblankt og smukt

»Frihed og Lighed!« høres gjalde,
 Hver Fredens Mand i Vaaben kom,
 Og Gader, Boder fyldes alle
 Og Morderskarer drager om.
 Da Kvinder til Hyæner bliver
 Og raser frem med grufuld Lyst,
 Med Rovdyrstænder sønderriver
 De Fjendens Hjerte i hans Bryst.
 Der findes intet helligt længer,
 Al Ærefrygt er nu forbi,
 De onde bort de gode trænger
 Og alle Laster vorder fri.
 Grum Løven er, til Vrede tirret,
 Og rædsom er en Tigers Tand.
 Dog Mennesket, af Had forvirret,
 Er værst af alt, som nævnes kan.
 Ve den, der for den evigtblinde,
 Lod straale Himmelfaklens Blus!
 For ham den kan dog aldrig skinne,
 Kun lægge By og Land i Grus!⁹

Herren har mig skænket Glæde!

Sehet! wie ein goldner Stern
 Aus der Hülse, blank und eben,
 Schält sich der metallne Kern.
     Von dem Helm zum Kranz
     Spielts wie Sonnenglanz,
 Auch des Wappens nette Schilder
 Loben den erfarnen Bilder.

Herein! herein!
 Gesellen alle, schließt den Reihen,
 Daß wir die Glocke taufend weihen,
Concordia soll ihr Name sein,

Zur Eintracht, zu herzinnigem Vereine
 Versammle sie die liebende Gemeine.

Und dies sei fortan ihr Beruf,
 Wozu der Meister sie erschuf!
 Hoch überm niedern Erdenleben
 Soll sie in blauem Himmelszelt

Ud fra Bælgen Malmet straalere
 Som en herlig, gylden Frugt.
     I dens Hjælm og Krans
     Spiller Solens Glans,
 Ogsaa Vaabnets Tegning røber
 Mestren, den erfarne Støber.

Herhen! Herhen!
 Kom Svende, slut i Række alle,
 Saa vil ved Navn vi Klokken kalde!
Concordia vi døbe den.

Den samle skal og inderligt forene
 Guds elskte Menighed til ham at tjene.

Og dette være da dens Kald,
 Som den i Verden følge skal:
 Højt over alt det Smaa paa Jorden.
 Den svæve under Himlens Skær,
 En Nabo til den stærke Torden

Blankt og fejlrit af sin Skal
 Som en Stjerne ser jeg træde
 Frem det funklende Metal.
     Som i Solens Glans
     Spiller Hjælm og Krans.
 Vaabnets smukke Felter røber
 Ogsaa den erfarne Støber.

Herhen! herhen!
 I Svende, slutter Række alle!
 »Concordia« vil vi Klokken kalde
 I Daaben, som indvier den.

Den til Endrægtighed, til Broderfreden
 Skal kærligt samle hele Menigheden.

Og efter Mest'rens Vilje skal
 Fra nu den røgte dette Kald.
 Den over Jorden skal sig hæve
 Og højt paa Himmelteltets Blaa

Die Nachbarin des Donners schweben	Og grænsende til Stjærners Hær.	Som Tordnens Nabo roligt svæve
Und grenzen an die Sternenwelt,	Dens Stemme skal fra oven komme	Og Stjerneverd'nens Grænses naa,
Soll eine Stimme sein von oben,	Som Stjærneskarers Straaleglans,	En Stemme være, der, som Vrimlen
Wie der Gestirne helle Schar,	Der prise Gud og vandre fromme	Af Kloderne, som blanke staar,
Die ihren Schöpfer wandelnd loben	Og føre Aarets store Krans.	Lovpriser Skaberen i Himlen
Und führen das bekränzte Jahr.	Det Evige, alvorligt Høje,	Og fører det bekrænste Aar. ¹⁰
Nur ewigen und ernsten Dingen	Til det indvies Malmets Mund,	Dens Malmrøst skal kun Tale føre
Sei ihr metallner Mund geweiht,	Og Tidens Flugt den følger nøje	Om evige og høje Ting,
Und stündlich mit den schnellen Schwingen	Og ringer for os Dag og Stund.	Dog stundom vil dens Knebel røre
Berühr im Fluge sie die Zeit,	Den laaner Skjæbnen Røst og Tunge,	Ved Tiden i sit lette Sving.
Dem Schicksal leihe sie die Zunge,	Og, uden Hjærtets varme Klang,	Den Skæbnen laane skal sin Tunge:
<i>Selbst</i> herzlos, ohne Mitgefühl,	I stærke Sving dens Toner runge	<i>SELV</i> hjerteløs og haard, den vil
Begleite sie mit ihrem Schwunge	Ved Livets vexelfulde Gang.	Ledsage med de Slag, der runge,
Des Lebens wechselvolles Spiel.	Og som dens Klang fra Taarnets Tinde	Det vekselrige Livets Spil.
Und wie der Klang im Ohr vergehet,	I Øret dør og maa forgaa,	Og som dens Tone snart henfarer,
Der mächtig tönend ihr entschallt,	Saa lærer den, at Alt vil svinde,	Naar mægtigt drønende den slaar,
So lehre sie, daß nichts bestehet,	At intet Jordisk kan bestaa.	Den lærer os, at intet varer,
Das alles Irdische verhallt.	Nu lad Rebets Kræfter hæve	At alt det jordiske forgaar!
Jetzo mit der Kraft des Stranges	Klokkens Vægt af Graven frem,	Lad fra Grubens Dyb nu stige
Wiegt die Glock mir aus der Gruft,	Lad den under Himlen svæve	Klokken frem ved Rebets Magt,
Daß sie in das Reich des Klanges	Højt i Klangens lyse Hjem!	At den kan til Luftens Rige,
Steige, in die Himmelsluft.	Træk og træk igjen!	Tonens Verden, blive bragt!
Ziehet, ziehet, hebt!	Se, nu svæver den!	Se! mod Taarnets Top

Sie bewegt sich, schwebt,

Let den svæver op.

Fryd den over Staden ringe,

Fred dens første Toner bringe.

Freude dieser Stadt bedeute,

Friede sei ihr erst Geläute.

Denne Stad den Glæde bringe!

FRED dens første Toner klinge!

Generelle bemærkninger

Dette er den sidste af to paralleloversættelser, hvoraf den første indeholdt oversættelser fra 1820 og 1842. For at opretholde et samlet indtryk har jeg angående linjeskifte og indryk fortsat fulgt J.N. Schows udgave. Som tidligere bemærket, gjorde Schow sin oversættelse sangbar til Andreas Rombergs (1767-1821) musik (Op. 25), hvorfor hans oversættelse angående versfødder følger originalen mere stringent end alle de tre andre danske gendigtninger tæt efterfulgt af F. Möhl.

---

1 Tekstgrundlag: <http://www.zeno.org/nid/20005596718>

2 Tekstgrundlag: Möhl, F. 1893: *Digtet om Klokken*, Gyldendalske Boghandels Forlag, København.

3 Tekstgrundlag: Birkedal, Uffe 1906: *Ti Digte af Friedrich Schiller Paa Dansk ved Uffe Birkedal*, Nordisk Forlag, København.

4 Denne samt note 5, 6, 9 og 10 stammer fra 1906-udgaven: Gammel latinsk Indskrift paa Domkirkeklokken i Schaffhausen[, Sweitz]: »Jeg kalder paa de levende. Jeg sørger over de døde. Jeg knuser Lynene.« Efter den gamle Folketro fordrev Kirkeklokkerne Tordenvejre.

5 Den gammeldags Klokkestøbning foregik i en Grube, der ved murede Kanaler stod i Forbindelse med Smelteovnen. Formen bestod af »Kerne,« »Tykkelse« og »Kappe.«

6 *Klokkeføden*, den Blanding af Tin og Kobber, hvoraf den smeltede Masse bestod.

7 For at følge originalen er to vers her sat på en verselinje i forhold til tekstgrundlaget.

8 For at følge originalen er her indsat et linjeskifte i forhold til tekstgrundlaget.

9 Man mærker, at Digtet er bleven til under Indtrykket af den franske Revolutions Udskejelser.

10 *Det bekrænste Aar*, i det gamle Grækenland forestilledes Aarstiderne som bekransede Kvindeskikkelser (*Horaerne*).